

LASKUVARJOHYPPYKURSSILLA

Eräänä syyspäivänä 1965 tapasin kaupungilla vanhan tuttavani. Emme olleet tavanneet kotvan aikaan, ja niinpä siirryimme läheisen kahvibaarin rauhalliseen nurkkaukseen vaihtamaan kuulumisia. Siinä sitä kerrottiin ja muisteltiin menneitä. Eräässä keskustelun vaiheessa ystäväni alkoi kertoa harrastuksistaan ja ottikin puheenvuoron pitkäksi aikaa — hänpä oli liittynyt Suomen Laskuvarjokerhoon. Ja minusta hän totta viekään sai kiinnostuneen kuulijan...

Matkalla kotiin muistelin ystäväni kertomusta tuosta jännittävästä ja kiehtovasta urheilusta — olin mielikuvituksessani ehtinyt suorittaa ensi hyppynikin. Kotiin saavuttuani en voinut innoissani olla kertomatta vaimolleni kaikkea kuulemani värikkäästä hyppyrheilusta. Hän kuunteli minua rauhallisesti muistellen, että olimme nähneet televisiossa mielenkiintoisen filmin samasta aiheesta. Aikomukseni oli juuri kertoa hänelle, että ottaisin osaa seuraaviin kursseihin, kun hän jo ehti lausumahan aina muistamani sanat: "Ilmoita meidät mukaan sitten seuraaville kursseille".

Sunnuntaina syyskuun 19 päivänä 1965 lähdimme sitten aamulla Malmin lentokentälle. Sinne oli kokoontunut joukko innokkaita hyppyalokkaita — tyttöjä ja poikia. Nimenhuudossa saatiin osanottajaluvuksi 17. Kurssin kouluttajat esittäytyivät: J. Mali — K. Landén — O. Henttinen — O. Savolainen ja T. Laine. Ensi tuntumalta tuimia herroja, jotka sitten kurssin aikana osoittautuivat olevan erittäin kärsivällisiä, asiansa selkeästi ilmaisevia ja rauhallisen varmoja oppi-isiä.

Saimme tietoomme kurssiohjelman, joka käsitti 18 oppituntia. Kurssi pidettiin kahdeksana perättäisenä sunnuntaina Malmin lentokentällä.

Kurssiohjelman aiheet olivat seuraavat: yleistä laskuvarjotietoutta, varjon rakenne ja toiminta, maahantulotekniikka, alastulotekniikka, varjon käsittely, sovitusta ja tukahduttaminen, vajauttoiminnat, varjon pakkaaminen, varomääräykset, uloshyppy, kertaus ja koheet.

Kenttäohjelmassa oli pääpaino asetettu oikean kaatumisen opettamiseen. Se olikin varmasti kaikille jännittävää uuden kokemista. Aluksi tuntui — katsojalla kouluttajan tyyliä puhuttavaa kaatumisia kaikkien suuntiin — että tuota ei ikuna opi. Kaatumakokeissa pantiin kuitenkin merkille, että jokainen osasi määkääntää permantoon joustavasti ja itseään lainkaan loukkaamatta.

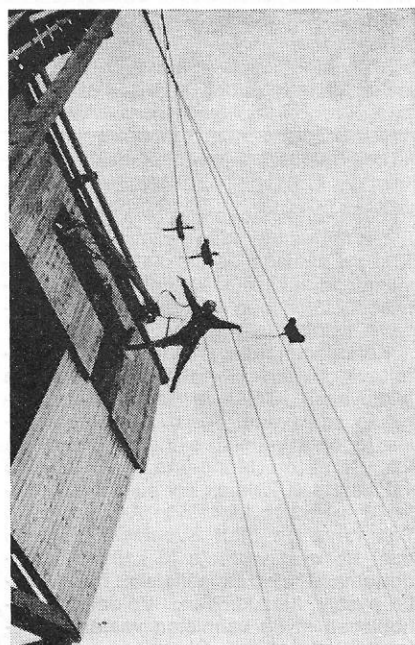
Varjon pakkaaminen tuntui aluksi myös aika niksikkäältä ja jopa voimia vaativalta. Senpä tähden olikin määrätty, että kukin kolmesta varjotyypistä, armeija-, urheilu- ja varavarjo oli pakattava viidesti ja tämän jälkeen jokaisesta suoritettava ns. koepakkaus. Koeksessa pakkausmestari Kustu huolehti

kyllä, että jokainen varjo pakattiin oikein.

Eräs kurssin kohokohtia oli käynti Utissa. Siellä sijaitsee kentän laidassa harjoitushyppytorni. Niinpä riitti kouluttajillemme keksimisen aihetta, kuinka saada kurssi ylös torniin ja kunnialla ponkaisemaan ulos luukusta. Saimme tosin ensin nähdä kouluttajan kauniin mallihyppyn ja sen jälkeen kuultiin useampaankin otteeseen komento "mene". Jokainen sai suorittaa kaksi "pakkolista" hyppyä.

Ennen kaatumakokeita kurssi antoi vakavan varmat vastauksensa kouluttajien vaikeisiin kirjallisiin kysymyksiin. Muistiinpanoihin oli varattu runsaasti aikaa tutustua jopa paikan päällä, sillä edellisenä iltana kerhotoiminta oli järjestänyt hauskat tanssiaisat Malmin lentokentän "paviljongissa".

Sitten koitti vihdoin kaunis, tyyni myöhäissyksyn sunnuntaipäivä. Cessna 195 koneessa toimi hyppymestarina A. Takkala. Puettiin ylle värikkäät hyppyhaalarit, hyppykengät, kypärä, varjo, — sovitusta — tarkistusta — kertausta — jännitystä — ja viimein — ..., niin vaimo hypäsi ensin.

Ponkaistiin ulos ja alas Utin harjoitushyppytornista, pakattiin varjoja ja ennetettiin teorialuentoja välillä kurssi-kuvaankin.

SUOMEN LASKU- VARJOKERHO r.y:n VUOSIKOKOUS

pidetään perjantaina helmikuun 25 päivä 1966 alkaen klo 19 Primulan kerhohuoneessa, os. Kalevankatu 2 C Helsinki.